

SWAMI BAMI

Blijspel in drie bedrijven

door

ANNE TERWISSCHA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SWAMI BAMI** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANNE TERWISSCHA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2019 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Claire Helder – oudere vrouw met speciale gaven (v)

Noël Helder – haar inhalige neef (m)

Linda – de inhalige vriendin van Noël (v)

Rudolf – de zachtaardige achterneef van Claire (m)

Marijke – de nuchtere buurvrouw (v/m)

Piet – de naïeve dorpsagent (m/v)

Thérèse – een goede cliënt van Claire (v)

Klaas – de luie postbode (m/v)

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de huiskamer van tante Claire. Een deur links gaat naar de rest van het huis. De deur rechts is de achterdeur. Deze staat altijd open, tenzij anders aangegeven. Middenvoor staat een ronde tafel met een paar stoelen eromheen. Op de tafel staat een duidelijk dode plant met daarnaast een gietertje en er ligt een stapel post. In de achterwand zit een raam met gordijnen ervoor. Achterop het toneel staat een bank. Deze staat zodanig dat je je erachter kunt verstoppen en niet gezien wordt door iemand die links of rechts opkomt of iemand die bij het raam staat. Ergens staat een telefoon met een adresboek erbij. Verdere aankleding naar eigen inzicht.

EERSTE BEDRIJF

(Het toneel is leeg. Er wordt geklopt op de deur rechts)

NOËL: *(vanachter)* Tante! Tante Claire! *(er wordt nogmaals geklopt. Daarna het geluid van een sleutel die in het slot wordt omgedraaid. Noël en Linda op via rechts)* Wie legt er nu de sleutel van de deur onder een bloempot? Dat is het eerste waar mensen kijken.

LINDA: Ach, dat zal in zo'n achterlijk dorp als dit de gewoonte zijn.

NOËL: Het is erom vragen dat ze bij je komen inbreken.

LINDA: Net als wij nu, hihhi.

NOËL: Dat is anders. Wij zijn familie. Poeh, wat een donker hol is het hier.

LINDA: Laten we de gordijnen dan ook opendoen. *(doet dit)* Zo, dat is al stukken beter.

NOËL: Het is midden op de dag. Waarom heeft dat oude mens haar gordijnen nog dicht?

LINDA: Misschien doet ze een middagdutje?

NOËL: Laten we haar dan maar niet wakker maken. We leggen een briefje op tafel dat we geweest zijn en dan hebben we aan onze jaarlijkse plicht voldaan.

LINDA: Wacht even, Noël. Niet zo snel.

NOËL: Wat is er?

LINDA: Vind je het hier niet ontzettend muf ruiken?

NOËL: *(ruikt)* Ja, muf. En een vage urinelucht. Maar hoort dat niet zo in het huis van een oude vrouw?

LINDA: Niet zo erg als dit. Misschien is er meer aan de hand?

NOËL: Waar denk je aan?

LINDA: Misschien duurt haar dutje iets langer dan een middag.

NOËL: Je bedoelt dat ze nu dood op bed ligt?

LINDA: Dat kan toch? Zoveel mensen overlijden in hun slaap. En liggen dan dagen- of wekenlang thuis voor iemand hen vindt.

NOËL: Nou, laten we dan snel wegwezen.

LINDA: Nee, dat kunnen we niet maken. Als ze dood op bed ligt, dan moeten we de politie inschakelen.

NOËL: Ik bel ze wel als ik hier weg ben.

LINDA: Nee, we moeten er eerst zeker van zijn dat ze inderdaad dood in bed ligt.

NOËL: Ik ben er vrij zeker van. Ze heeft me niet eens voor mijn verjaardag gebeld. Lekker rustig. Laat haar maar liggen. Ik vind het goed zo.

LINDA: Stel je niet aan, Noël. Toe, ga kijken.

NOËL: Ik? Het was jouw idee. Doe het lekker zelf.

LINDA: En het is jouw tante. Kom op, dan doen we het samen.

NOËL: Oké, maar alleen om het hoekje kijken, hè? Ik ga haar niet aanraken. Kijken heeft geen handjes.

LINDA: Toe nou maar, schijterd. (*Linda en Noël af via links. Marijke op via rechts*)

MARIJKE: Joehoe, Claire! Ben je thuis? Claire? Nou ja, misschien is ze even naar het toilet. Daar ga ik haar niet bij storen. (*ziet de dode plant*) Och jee, die is me helemaal ontgaan. (*pakt de gieter en houdt die ondersteboven*) Even water halen. (*loopt naar links*) Oh nee, laat ik dat thuis maar even doen. Ik ga Claire niet storen in haar eh.. drukke bezigheden. Oude mensen kunnen zo verschrikkelijk stinken. (*Marijke af via rechts met het gietertje. Noël en Linda op via links*)

NOËL: Ze is er niet. Laten we snel wegwezen. Volgend jaar kijken we weer.

LINDA: Maar Noël, ze kan overal in huis liggen.

NOËL: Ga jij haar lekker zoeken als je dat zo graag wilt. Ik heb mijn plicht gedaan. Ik schrijf een briefje voor tante Claire en ik ben weg. (*pakt een pen*) Papier. Even kijken. (*ziet de stapel post*) Allemachtig, wat een stapel post.

LINDA: Zie je wel. Er is iets aan de hand. Anders zou er nooit zoveel post liggen.

NOËL: Oh ja? En hoe komt die stapel post dan op tafel? Denk je dat die brieven pootjes hebben gekregen toen ze door de brievenbus vielen en dat ze toen rechtstreeks naar de tafel zijn gelopen om netjes op een stapel te gaan liggen?

LINDA: Doe niet zo stom. Die heeft iemand daar natuurlijk neergelegd.

NOËL: Ja, en naar alle waarschijnlijkheid is dat tante zelf geweest.

LINDA: Denk je? Zou het niet waarschijnlijker zijn dat je tante de post ook daadwerkelijk geopend had?

NOËL: Weet ik veel. Misschien heeft ze het druk. Even kijken. (*pakt een brief*) Reclame van (*het is leuk om hier een lokale onderneming te noemen*) Daar zit niemand op te wachten. Dat kan ik wel gebruiken als papier. (*begint te schrijven*) 'Lieve tante...'

LINDA: Dat gelooft ze nooit van jou.

NOËL: Help me liever in plaats van commentaar te geven. (*schrijft*) 'Lieve tante, Linda en ik waren in de buurt...'

LINDA: We hebben er zestig kilometer voor om gereden.

NOËL: Ja, dat is niet geloofwaardig. (*scheurt de envelop doormidden*) Jammer voor (*naam lokale onderneming. Noël pakt*

een andere envelop. Marijke op via rechts met het gietertje)

MARIJKE: *(schrikt)* Wie zijn jullie? Wat doen jullie hier?

LINDA: Wie bent ú?

MARIJKE: Ik ben Marijke, de buurvrouw van mevrouw Helder. En jullie?

NOËL: Ik ben Noël, de neef van tante Claire. En dit is mijn vriendin Linda. U heeft ons vast wel eens bij tante op bezoek zien gaan.

MARIJKE: Nee, eerlijk gezegd niet. Maar het kan natuurlijk zijn dat ik net die keer even de andere kant opkeek.

LINDA: Weet u waar mevrouw Helder is?

MARIJKE: Geen idee. Ik heb haar al een paar maanden niet gezien.

LINDA: *(tegen Noël)* Zie je? Ze ligt hier vast en zeker ergens dood.

MARIJKE: Ach, dat denk ik niet hoor.

NOËL: Oh nee?

MARIJKE: Nee, Claire is gewoon op reis gegaan. Naar Tibet.

NOËL: Naar Tibet?

MARIJKE: Ja, ze ging op zoek naar zichzelf.

NOËL: Oh? En waarom dacht ze dat ze in Tibet te vinden was?

MARIJKE: Ach, je kent je tante. Die probeert alles uit wat alternatief is. Reiki, handlezen, meditatie...

NOËL: Ja, zo is tante.

MARIJKE: Yoga, auralezen, toekomst voorspellen...

NOËL: Ja, we snappen het. Als zij daar nou lol in heeft...

MARIJKE: En het levert natuurlijk een aardig centje voor haar op.

NOËL: Het levert wat op?

MARIJKE: Ja, waar dacht je anders dat ze haar trip naar Tibet van betaalt? Dat geld komt van al haar klanten die energetisch door haar geholpen willen worden.

NOËL: Energetisch?

MARIJKE: Ja, weet ik veel. Zweverige hocuspocus. Zelf vind ik het maar flauwekul en moet ik er niet zoveel van hebben, maar zolang ze er niemand kwaad mee doet... De mensen in het dorp komen regelmatig vragen wanneer ze weer thuiskomt, want ze staan te springen om een behandeling. Ze is een graag geziene vrouw.

LINDA: En al die tijd heeft u niets van mevrouw Helder gehoord?

MARIJKE: Helemaal niets. Maar misschien kan dat ook niet hè, vanuit Tibet?

NOËL: Onzin. Je kunt tegenwoordig overal vandaan bellen.

MARIJKE: Och ja, jullie jongelui weten dat natuurlijk beter dan ik. Hoe zijn jullie hier trouwens binnengekomen?

LINDA: De sleutel lag onder de bloempot.

MARIJKE: Oh ja, vandaar. Die gebruik ik ook altijd als ik hier de post

neerleg en de planten water geef. (*schenkt veel water bij de dode plant op tafel terwijl Noël en Linda veelbetekenend naar haar kijken*) Zo, dan kan ie er weer een poosje tegenaan. Dag jongelui. Leuk om jullie even gezien te hebben. Leggen jullie de sleutel straks weer terug?

NOËL: Uiteraard. Tot ziens. (*Marijke af via rechts*)

LINDA: Nou (*kijkt naar de plant*) als ze denkt dat ze die nog tot leven kan wekken, dan beschikt ze over evenveel gaven als je tante Claire.

NOËL: Ja, daarover gesproken: wat denk jij wat hier aan de hand is?

LINDA: Wat bedoel je?

NOËL: Tante Claire die al lange tijd niets van zich heeft laten horen. Is dat niet vreemd?

LINDA: Hoezo? Misschien heeft ze zichzelf nog niet gevonden. Tibet is groot.

NOËL: Maak er maar een grapje van. Ik denk dat er iets anders aan de hand is.

LINDA: Wat dan?

NOËL: Denk eens na. Een oude vrouw, alleen in Tibet op reis. Er kan haar van alles overkomen zijn. Ze kan beroofd en vermoord zijn. Of ze kan van een bergtop gevallen zijn terwijl ze zichzelf aan het zoeken was.

LINDA: Dan kunnen wij nu naar haar op zoek, zeker?

NOËL: Ik dacht het niet.

LINDA: Gelukkig maar. Ik zou niet weten waar we moesten beginnen. 'Hallo, heeft u een oude vrouw gezien met een bos grijze krullen en niet helemaal jofel?' Hoe zeg je dat in het Tibetaans?

NOËL: Wij hoeven in ieder geval niet meer bij haar op bezoek.

LINDA: Ja, alleen nog één keer om het huis helemaal leeg te halen, denk ik.

NOËL: Ha, laat Rudolf dat maar doen. Tante Claire is toch zo dol op haar achterneef? Mooi klusje voor hem. Wij zijn hier klaar. Kom mee.

LINDA: Hé, wacht eens even.

NOËL: Wat nu weer?

LINDA: Stel nou dat hier nog wat waardevols te erven valt? Dat verandert de zaak, nietwaar?

NOËL: Wat zou je willen hebben, dan? Een pak incontinentieluiers? Of deze oude meuk? We kunnen het verbranden, maar dat is zielig voor de houtworm.

LINDA: Weet je zeker dat ze geen kostbaarheden heeft? Als ik één ding in de thuiszorg heb geleerd, dan is het dat die oude mensen

zo achterdochtig zijn, dat ze alles verstoppen.. Die hebben op alle geheime plekjes iets liggen als appeltje voor de dorst.

NOËL: Dat kan overal zijn!

LINDA: In zo'n klein huis? Je moet gewoon weten waar je moet zoeken. Kom Noël. (*Linda en Noël af via links. Rudolf op via rechts*)

RUDOLF: Hallo? Tante Claire? (*even stil*) Niemand? Maar de deur staat open, dus er moet iemand zijn. Ha, ik ben blij dat ze er weer is. Ik heb haar gemist. Ik ben benieuwd hoe ze het gehad heeft in Tibet. Een hele onderneming voor een oude vrouw, en dan ook nog in haar eentje. Ik zou het niet durven. (*Therèse op via rechts*)

THÉRÈSE: Claire? Ben je weer thuis? Oh, hallo. Rudolf, is het niet?

RUDOLF: Ja, en ik ken jou ook. Jij bent Therèse.

THÉRÈSE: Je mag me zeker kennen. Ik ben vaste klant bij je tante Claire. Ik denk dat ze aan mij het meest verdient van iedereen in het dorp.

RUDOLF: Oh, maar mijn tante is toch geen uitzuiger?

THÉRÈSE: Och, welnee jongen. Jouw tante is haar gewicht in goud waard. Ze is gewoonweg fantastisch. Wat zij allemaal kan! Ik voel me zo geweldig als ze mij behandelt. Ze heeft me al van zoveel kwaaltjes afgeholpen. Eczeem, slapeloosheid, wratten... Toen ik last had van aambeien, heeft ze...

RUDOLF: (*snel*) Misschien wil ik niet alles weten.

THÉRÈSE: Hoe dan ook, je tante is een uitkomst voor alle klachten. Ik baalde dan ook toen ze op reis ging. Oh, haar gunde ik het, hoor. Maar voor mezelf was het heel vervelend. Nu moet ik naar de dokter met mijn kwaaltjes. En die man doet natuurlijk ook zijn best, maar hij voelt me lang niet zo goed aan als je tante. Dus ik fiets hier elke dag langs om te kijken of je tante weer thuis is. En hoera, ik zag dat de gordijnen open waren en dat de deur openstond. Waar is ze?

RUDOLF: Geen idee. Ik heb haar nog niet gezien.

THÉRÈSE: Misschien is ze naar het toilet. (*beiden blijven een poosje zwijgend wachten. Ze kijken af en toe naar de deur links*) Het is natuurlijk waar dat oude mensen wat meer tijd nodig hebben. Weet je wat? Ik ga vast een boodschappentas halen voor wat ik allemaal van je tante wil kopen. Dan kan ze ondertussen op haar gemak... nou ja, je weet wel.

RUDOLF: Ja, ga maar. Ik wacht wel. (*Therèse af via rechts*) Tante, kijk eens hoe belangrijk je voor ons bent. Iedereen is blij dat je weer terug bent. Waarom moest je zolang wegblijven? We misten je. (*Linda en Noël op via links. Rudolf staat hier met de rug naartoe*)

LINDA: Ik denk dat we het maar moeten laten dan.

RUDOLF: (*draait zich verheugd om*) Tante! (*ziet Linda en Noël*) Oh, jullie zijn het.

LINDA: (*sarcastisch*) Ja, excuses voor de teleurstelling.

RUDOLF: Nee, zo bedoel ik het niet. Ik dacht alleen dat tante Claire er weer was.

NOËL: Nee, wij zijn het maar.

RUDOLF: Nou ja, het is ook leuk om jullie te zien.

NOËL: Zeg Rudolf, jij komt vaak bij tante Claire, hè?

RUDOLF: (*trots*) Ja, ze noemt me vaak haar favoriete neef. Oh sorry, dat is niet leuk voor jou.

NOËL: Dat geeft niet. En je bent een áchterneef, hè? Laten we dat niet vergeten.

RUDOLF: Neef, achterneef. Wat maakt het uit?

LINDA: Nou, bij de erfenis...

NOËL: (*snel*) Zeg Rudolf, heb jij de laatste tijd iets van tante Claire gehoord?

RUDOLF: Nee, helemaal niks. Maar dat is niet zo vreemd, hè? Ze wilde een tijdje op zichzelf zijn.

NOËL: Vind je niet dat dat tijdje op zichzelf onderhand behoorlijk lang begint te duren?

RUDOLF: Dat weet ik niet?

NOËL: Heb je al overwogen dat tante misschien iets overkomen is, waardoor ze niets meer van zich heeft laten horen?

RUDOLF: Wat? Bedoel je dat ze dood is?

NOËL: Zou toch kunnen?

RUDOLF: Nee! Dat kan ik niet geloven!

NOËL: En waarom niet?

RUDOLF: Omdat... omdat ik het anders geweten zou hebben.

NOËL: Maar hoe dan? Doden bellen niet op om te vertellen dat ze er niet meer zijn. (*telefoon gaat. Noël tilt de hoorn iets op en legt direct weer neer*) Bij wijze van spreken, dan.

RUDOLF: Ik zou het gevoeld hebben als ze er niet meer zou zijn.

LINDA: Bespaar me. Nog zo'n zweverig type in de familie.

RUDOLF: Daar moet je niet mee spotten.

NOËL: Luister Rudolf, nu iedereen al zolang niets meer van tante gehoord heeft, denk ik dat we serieus in overweging moeten nemen dat ze niet langer meer onder ons is.

RUDOLF: Nee! Tante! (*ploft op een stoel en begint te huilen. Linda trekt Noël naar voren*)

LINDA: Zeg Noël, doen we hier goed aan?

NOËL: Natuurlijk. Hij zal aan het idee moeten wennen.

LINDA: Maar waarom eigenlijk? Als we je tante dood laten verklaren,

dan gaat de erfenis naar ons. Jij bent de volle neef. Hij is maar een achterneef. Stop hem wat van deze oude, waardeloze meuk toe, dan is hij ook tevreden.

NOËL: Je hebt gelijk. Er is geen reden om hem overstuur te maken. Rudolf?

RUDOLF: Ja?

NOËL: Ik bedoelde het niet zo toen ik zei dat tante dood was. Volgens mij zit ze dolgelukkig op een berg in Tibet en vergeet ze gewoon ons op de hoogte te brengen.

RUDOLF: Meen je dat?

NOËL: Ja, natuurlijk. Anders zou jij het toch gevoeld hebben?

RUDOLF: Ja, dat is waar ook. Goh, wat ben ik blij met dit nieuws. Tante leeft! (*Rudolf af via rechts*)

LINDA: Wat een sukkel! Kom op, Noël. Nu moeten we spijkers met koppen slaan. Je tante moet doodverklaard worden. Hoe pakken we dat aan?

NOËL: Weet ik veel. Ik heb dat nog nooit eerder gedaan.

LINDA: Zoek dan uit hoe dat gaat. (*Piet op via rechts*)

PIET: Goedemiddag. Ben je er weer, Claire? Ho, wie zijn jullie?

LINDA: Dit wordt eentonig.

PIET: Inbrekers! (*pakt zijn handboeien*) Staan blijven, in naam der wet!

NOËL: Rustig maar, agent. Wij zijn goed volk. Ik ben Noël, de neef van tante Claire.

PIET: Haar neef? Dat kan niet. Ze heeft maar één neef, zegt ze. En die ken ik, want die komt hier regelmatig langs. Rudolf. Aardige jongen.

NOËL: Ze heeft maar één áchterneef, zal tante Claire bedoelen. Rudolf is haar áchterneef. Ik ben haar enige neef.

PIET: Wat doen jullie hier?

NOËL: Wij? We komen op bezoek bij tante Claire. Dat doen we wel eens vaker, weet u.

PIET: Ik heb jullie hier nog nooit gezien.

NOËL: Dan gelooft u ons maar niet. Mij maakt het niet zoveel uit. Als wij er nu langs mogen? Tante is niet thuis, dus we gaan weer verder.

LINDA: Nee, wacht eens, Noël. Misschien kan deze agent ons helpen. Ziet u, agent...

PIET: Zeg maar Piet de Bijl, hoor. Ik ken je tante heel goed. Ik ben hier kind aan huis, om het zo te zeggen.

LINDA: Ziet u, agent, wij maken ons zorgen over tante Claire.

PIET: (*bezorgd*) Oh ja?

LINDA: Ja, we hebben al zolang niets meer van haar gehoord.

PIET: Dat kan. Ze is op vakantie naar Tibet. Of had ze jullie dat niet verteld?

LINDA: Natuurlijk heeft ze ons dat verteld. Wat zeg ik? Ze kon niet ophouden met daarover vertellen. Ze zat zo vol met plannen. Het lieve mens. Maar helaas hebben we nu al maanden niets meer van haar gehoord.

PIET: Ik kreeg niet de indruk dat ze al snel terug wilde naar Nederland.

LINDA: Maar maanden wegblijven? Dan had ze toch allang iets moeten laten weten? Ze weet hoeveel wij van haar houden.

PIET: Misschien vindt ze het even lekker rustig zo, zonder al die mensen.

LINDA: We zullen er geen doekjes om winden, agent. Noël en ik denken dat tante Claire dood is.

PIET: Wat?

LINDA: Het is voor ons de enige verklaring.

PIET: Hier schrik ik wel even van.

LINDA: Dat begrijp ik. Voor ons is het ook een enorme schok. Maar we zullen ermee moeten leren leven.

PIET: Die arme Claire. En wat een verlies voor het dorp.

LINDA: Het probleem is alleen dat het nog niet officieel is. En voor ons verwerkingsproces zou het beter zijn als we dit zo snel mogelijk kunnen afsluiten.

PIET: Ja, dat snap ik.

LINDA: Dus hoe pakken we dat aan?

PIET: Nou, als we na vijf jaar nog niets gehoord hebben...

LINDA: Vijf jaar!!!

PIET: Ja, dat is de wet. Wat wil je dan? Dat we haar van de ene op de andere dag dood verklaren?

LINDA: Maar het is al maanden geleden dat we iets van haar gehoord hebben. En voor ons voelt dat al bijna als vijf jaar.

PIET: Voor hetzelfde geld komt ze straks vrolijk binnenhuppelen.

NOËL: Ja, of ze ligt dood in een ravijn in Tibet. Maar hoe komen we dat te weten? Linda en ik hebben niet de mogelijkheid om heel Tibet af te zoeken naar haar lichaam.

PIET: Tja, je tante had in dit soort gevallen uitkomst kunnen bieden. Maar nu betreft het haarzelf natuurlijk. Dan gaat het wat moeilijk.

NOËL: Hoezo had tante uitkomst kunnen bieden?

PIET: Je tante stond in contact met de doden. Wist je dat niet? Oh, die vrouw kon alles op paranormaal gebied. Of, ze kán alles, hoop ik.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto